Bir Kayıkta Üç Kaçık - 3

Tekne

Konu sigaradan ve sonrasında sağlıktan çıkmış, dinlenmeye, değişikliğe gelmiş, bu da denizde tatil yapılmasına karar verilmesiyle sonuçlanmıştı.

Ancak eskilerin dediği gibi bunun "kuvveden fiile intikali" hemen olamadı; biraz gecikti.

Gecikmiş ama vazgeçilmemişti. Üstelik nasıl yapılacağı belliydi; ana plan değiştirilmemişti.

Planın gerçekleştirilebilmesi için öncelikle kullanılacak teknenin bulunması gerekiyordu.

Bu bağlamda benim bir başka önerim vardı ama Ahi bunu hiç ama hiç beğenmemişti. Demiştim ki, «Madem deniz yoluyla gideceğiz her nereye gideceksek, bir tekne kiralayalım günlük, alsın bizi götürsün oraya, beğenebileceğimiz bir yere kadar. Bizi orada bıraksın. Sonra da belli bir günde gelip alsın.»

Ahi bunun o kadar çok sakıncasını saymıştı ki… Cemal de orada sigara bulamazsak başka bir yere gitmek isteyebileceğimizi, oysa bu durumda gidemeyeceğimizi ortaya koymuştu.

Bu adamın tek derdi sigara… Peki, kaç gün kalınacak? O kadar süre içinde kaç paket sigara tüketilecek? Alalım hepsini.

Olmaz! Yeni paket ille de gerekince.

O zaman da böyle tatil olmaz ama ben diretmemiş «Tamam.» demiştim, «Öneriyi unutun.»

Öyleydi ama tekneyi bulmak da bana düşmüştü.

Ne yapacaktım? *"Önerimi kabul etmediniz, tekneyi de siz bulun."* mu diyecektim? Arkadaşlığa sığar mıydı bu?

Üstelik bizim öteden beri aramızda benimsediğimiz bir ilke vardı: Demokrasi. Kararlarımız çoğunlukla verilirdi. Üçüncü, diğer ikisinin verdiği karara uyardı; uymak zorundaydı. Dolayısıyla Cemal ile Ahi "Tekneyi sen bulacaksın" dediler mi, bu iş bitmişti.

Önce kiralık tekne aradım. Herkes anasının nikahını istiyordu. Olacak gibi değildi; hele bir de Cemal'in durumunu düşünürsek...

Bu gibi işlerde babama başvurmaktan aslında pek hoşlanmazdım ama çaresiz kaldım.

İyi ki sormuşum.

Babamın bir tanıdığı, Mahmut bey, teknesini emaneten vermeye razı olmuştu.

Ancak bazı şartları vardı. Motor yağsız bırakılmayacak, bu bir. Mazotu biz koyacak ve sonunda tam dolu olarak getireceğiz, bu iki. Herhangi bir kaza olursa tüm sorumluluk bize ait, bu da üç.

Sonuncusu için babam güvence vermişti.

Oraya kadar iyiydi, babam da sağolsundu da, Mahmut bey bir de kaptan ehliyetini sormuştu.

Hoppala! O da ne ki?... Ötesi küçük bir sandal sayılır bu yahu; fazlası, varsa yoksa kamaramsı bir kapalı yeri, bir de içten takma motorunun olması; koca bir yat mı?

Anladım ki, bu otomobil kullanma ehliyeti gibi bir şey… Denizde geçerliymiş. Teknenin motoru oldu mu, isterse kıçtan takma minicik bir pırpır olsun zorunluymuş. Sahil çocuğuyuz güya; hiç bilmiyordum. Hem yakalanırsak başımız büyük derde girermiş, Mahmut bey dahil.

Bir kıtır atıp, birlikte gideceğimiz arkadaşımız Cemal'in ehliyeti olduğunu söyledim. Yoksa tekneyi vermeyecek. Babam da bu konuda bir şey yapamayacak. *"Karadenizli'nin mutlaka ehliyeti vardır"* diye geçmişti kafamdan. Yok ise artık Allah kerim. Nitekim varmış ama bu Cemal'in Karadenizli oluşundan ötürü değil. Bir zamanlar İstanbul'da almış bir vesileyle.

Neyse, böylece hem yalan söylememiş hem ciddi bir durum doğarsa işi sağlama bağlamış olduk. Yeter ki çıkacağımız zaman Cemal ehliyetini yanına almayı unutmasın; öyle bir huyu vardı onun.

Mahmut bey ne yana gideceğimizi de sormuştu.

Ne bileyim ben?... Bunu hiç düşünmemiştik ki… Ahi ne demişti? Güneye. Bunun olmayacağını biliyordum ama öyle deyiverdim Mahmut beye. O da kahkahalarla güldü; «Tamam.» dedi kahkaha arasında, «Tamam, Güney demek!»

Fakat ben bu espriyi anlamadım ve kendimce durumu kurtarmak için ciddi bir ifade takındım.

«Güney dediysem yani Çeşme'ye demek istedim» diye ekledim.

Mahmut bey bunun üzerine bıyıklarını ovuşturarak biraz düşündü. Sonradan anladım ki o "Güney'e" sözü aslında daha iyiymiş. Şöyle dedi ciddi ciddi: «Bak şimdi... Bu diyeceklerimi o ehliyet sahibi arkadaşına da iyice anlat. Şimdi buradan çıktınız; Karaburun'a kadar gittiniz ne âlâ; sorun yok. Fakat sonra işiniz zora girebilir. Şayet deniz varsa, oradan ilerisi tehlikelidir. Tekne dayanamayabilir. Bakarsınız ortalık süt liman, geçersiniz burnu, dönüşte yakalanırsınız. Öyle bir şey olursa tekne bir yana dursun, sizi düşünürüm ben. İyisi mi, siz bu tekneyle Karaburun'dan öteye gitmeye kalkışmayın; ona göre.»

Yani ne demek oluyordu şimdi bu "deniz varsa"?… Zaten denizde olmayacak mıydık? Üstelemedim.

İyi ki sesimi çıkarmamış, “Olur!” anlamında başımı sallamakla yetinmişim. Meğer bu söz “deniz yüksek dalgalı ve rüzgârlı” anlamına gelirmiş. Ne bileyim ben. Onu Cemal Kaptan düşünsün.

Mahmut bey bana emaneten bir de harita vermişti.

Şimdi size o haritayı gösteremem, -zaten o da ayrı bir macera- fakat bir fikir olsun diye şöyle küçük bir İzmir Körfezi güney yakası haritası işimizi görür.

Aslında o harita burada gösterdiğimden çok daha detaylıydı. Bunu size şunun için gösterdim: Neden tekneyle Çeşme’ye gitme hayalinden vazgeçip Karaburun’dan öteye gitmemek gerektiği açıkça görülüyor.

Cemalin sonradan dediğine göre, işte bu harita, arayıp da kolayca bulamayacağımız bir şeydi… Her nokta gayet güzel gösterilmişmiş. Biraz eski püsküymüş ama aldırmayaymışız.

Boş lâf!... Ahi ile ben zaten -adı lâzım değil- trene bakar gibi bakıyorduk haritaya.

Mahmut bey sıkı sıkı tembih etmişti: «Sakın ıslatmayın ha!»

Canına yandığımın teknolojisi… Şimdi olsa hemen bir kopyasını çıkarttırıverirdik. O zamanlar bunun mümkünatı yoktu. Sonradan Cemal'in dediğine göre, aslında olurmuş olmasına da hem çok pahalıya patlarmış hem de böyle orijinalinde olduğu gibi renkli renkli göremezmişiz detayları.

Kopyadan vazgeçmiş, haritayı çift kat naylona sarmaya karar vermiştik. Ne olur, ne olmaz!

Tekneyi önümüzdeki Cumartesi günü, İnciraltı'nın az ötesindeki balıkçı barınağından teslim alacaktık.

[Bilmeyenler için bir not: İnciraltı, İzmir'in batısında o tarihteki kentsel alanın âdeta bitim noktasıydı.]

Olmuştu! Anlaşmıştık.

Mahmut bey, «Bak, bu kıyıdan ve en çok Karaburun'a kadar. Fazlası yok. Başka yöne gitmek de yok. Ona göre.» diye tekrarlamıştı.

O da tamam. Söz!

Babam ile yanından ayrılırken, Mahmut bey beni kolumdan çekti. «Gel bak bir şey diyeceğim sana» diye az öteye götürüp göz kırparak fısıldadı: «İlle de Çeşme'ye gitmek istiyorsanız kızlarla oynaşmak için falan, o zaman tekneyi Urla dolaylarında bir iskeleye bağlayın. Sonra karadan bir vasıta bulup geçersiniz o yana. Fakat Çeşme pek sağlam sayılmaz ha!. Aslında bence aradığınızı Urla'da da bulabilirsiniz; aklında olsun.»

Bizim niyetimiz o değildi elbette ama Mahmut bey öyle sanmıştı. Zararı yoktu!